

בישא" של השלטונות. היה לנו פרד מסור לבבליו אך שונא
בלב ונפש לזרים ולא הניחם לגשת אליו. אף-על-פי-כן לא
סמכנו על נסים ונעלו אותו באורוوه. يوم אחד עבר ג'נדרם
בקרבת חצרנו ובדוק בו ברגע התחשך לו, לفرد שלנו, ל-
השמע צהלה קולנית במלוא גרונו. הג'נדרם השיב בקריאת
צוהלת: באריל (فرد) ורץ ישר אל האורוوه. לא הייתה
ברירה פותחנו את האורוوه והفرد נלקח. בעבר יומיים
הציגוו אלינו. לא הניח להם לקרב אליו.

בשל כל זאת, נאלצנו לסתות צעד אחורינית מ"הישגינו
בחקלאות מתקדמת", ולחrosso שדותינו בשוררים ובמחרש
ערבית שקרנו לה — לא בלי גאות על מחרשת הסוק
ששימשה אותנו מאז היותנו עובדי אדמה — "מסמר".

למעשה — היה יתרון גדול, בתקופת המלחמה, לשוררים,
על הסוסים או הפרדות; ראשית, כי אוטם לא החרימו ולא
לקחום לsocraה; ומה שלא פחות חשוב — הזנות הייתה
זולה ומצויה. בחורף היו האקרים ממלאים את האבוס תנין
ו"מליחים" (בעצצנו — בלשונם), חופן גרגירי כרשינה
מעל התבן; ועם בוא האביב — יוצאים לשזה בשעת בוקר
מוקדמת, מניחים לשוררים לרעות 2-3 שעות, חורשים 5-6
שעות ושוב לרעהיה עד הערב.

השלמנו, איפוא, עם "הנסיגה", קנינו שני זוגות שוררים
והעבדה במשקנו התנהלה כמו אצל רוב האקרים במושבה
ואצל שכנו הפלחים העربים.

את השוררים קנינו באביב בעונת זריעת התירס באדמות
המרג'י. והואיל ויוהודה נעדר תכופות מהבית בגל סוכרה
או עיסוקים אחרים — נפל בחלקי לצתת עם עמנואל ל-
שזה ולטועם טעמה של צעידה איטית בעקבות צמד שוררים,
או חזות בימני בידית המחרשה ומלמד הבקר בשמאלי. וכי